

Θέατρον Συντάγματος: Ἡ «Νέα Γυναίκα»,
 δράμα εἰς πράξεις τρεῖς ὑπὸ Καλλιρρόης Παρρέν.

Οἱ ἀναγνώσται τῶν «Παναθηναίων» θὰ ἐνθυμοῦνται ἴσως ὅτι ὠμιλήσαμεν κάποτε εὐμενῶς περὶ τῆς «Χειραφετημένης» τῆς κυρίας Κ. Παρρέν. Εἶνε μυθιστόρημα μὲ θέσιν. Καὶ μολονότι ἡ ἡρώϊς του εἶνε πλάσμενη χάριν τῆς θέσεως, μᾶλλον ἰδανικῶς καὶ ἀρκετὰ αὐθαιρέτως, τὰ ἄλλα πρόσωπα γύρω της εἶνε ἄνθρωποι ἀληθινοί, ζωντανοί, καὶ ζωγραφίζονται μὲ ἀρκετὴν δεξιότητα, ὥστε μέγα μέρος τοῦ ἔργου νὰ μὴ στερῆται οὔτε τοπικοῦ οὔτε φιλολογικοῦ χρώματος. Ἐν γένει τὸ μυθιστόρημα εἶνε ἐνδιαφέρον, ἀνεγνώσθη πολὺ ἀπὸ τὸν γυναικεῖον προπάντων κόσμον ἐν Ἑλλάδι, ἔτυχε δὲ καὶ τῆς σπανίας τιμῆς νὰ μεταφρασθῇ γαλλικὰ καὶ νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Συζητήσεων».

Ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα της ἡ κυρία Παρρέν ἐσκέφθη νὰ βγάλῃ ἓνα δράμα, νὰ δώσῃ δηλ. εἰς τὴν χειραφετημένην της, τὴν Νέαν Γυναίκα, ὡς βῆμα τὴν σκηνήν, διὰ νὰ κηρύξῃ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ τὸ εὐαγγέλιον τῆς μεταξὺ τῶν φύλων ἰσότητος καὶ εἰρήνης. Ἡ ὑπόθεσις μένει σχεδὸν ἡ ἰδία. Ἡ Μαρία Μύρτου εἶνε νεαρὰ Ἀθηναία ζωγράφος. Εἰς τὴν Πόλιν, ὅπου ἐργάζεται ἐπικερδῶς εἰς τὰ χαρέμια, γνωρίζεται μ' ἓνα νέον τῆς ψευτοαριστοκρατίας τοῦ Σταυροδρομοῦ, τὸν εὐμορφον Κώσταν Μεμιδώφ. Τὸν ἀγαπᾷ, ἀγαπᾶται, καὶ τὸν στεφανώνεται κρυφά, διότι ἡ οἰκογένεια τοῦ νέου — φυσικά, — ἔχει ἄλλας βλέψεις καὶ ἄλλας ιδέας. Ἀλλὰ πρὶν ἐπέλθῃ συμφιλίωσις καὶ πρὶν νὰ κοινοποιηθῇ καὶ ὁ μυστικὸς γάμος, ἡ Μαρία Μύρτου συλλαμβάνει τὸν ἄνδρα της εἰς τὰς ἀγκάλας μιᾶς παλαιᾶς ἀντιζήλου, τὴν ὅποιαν ὁ Κώστας Μεμιδώφ δὲν ἔπαυσε νὰγαπᾷ, ἐνῶ τὴν Μαρίαν πρὸ πολλοῦ τὴν εἶχε βαρυνθῆ. Καὶ ἡ Μαρία τὸν ἀφίνει ἀμέσως καὶ φεύγει. Ἄλλη ἴσως θὰ ἔμενεν, ἢ τὸ πολὺ θὰ ἐγκατέλειπε τὸν ἄστατον διὰ νὰ ὑπανδρευθῇ ἄλλον. Ἀλλ' ἡ Μαρία εἶνε ἡ χειραφετημένη. Φεύγει πολὺ μακρὰ, εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ὅπου μεταφέρει τὸ ἐργαστήριόν της. Ἐκεῖ ἀφοσιώνεται εἰς τὴν τέχνην της καὶ εἰς τὴν ἀνατροφὴν τοῦ υἱοῦ της. Μετὰ δεκαοκτῶ ἔτη οἱ χωρισμένοι συναντῶνται εἰς τὰς Ἀθήνας. Ὁ Κώστας Μεμιδώφ,

μετανοημένος, ζητεῖ νὰ ἐνωθῆ πάλιν μὲ τὴν Μαρίαν Μύρτου, χάριν τοῦ υἱοῦ των, ὁ ὁποῖος εἶνε τώρα ἕνας δυνατὸς καὶ ὠραῖος ἔφηβος, ἀθλητῆς καὶ Ὀλυμπιονίκης. Ἀλλὰ χάριν τοῦ υἱοῦ των ἐπίσης, ὁ ὁποῖος δὲν πρέπει ποτὲ νὰ μάθῃ ὅτι ἔχει ἕνα ἀνάξιον πατέρα, ἡ Μαρία Μύρτου ἀπορρίπτει τὴν πρότασιν. Καὶ ἀποχωρίζονται διὰ παντός.

Ἡ Μαρία Μύρτου εἶνε ἡ Νέα Γυναῖκα Ἡ κυρία Μειιδῶφ, ἡ μητέρα τοῦ Κώστα, εἶνε ἡ Παιλαιὰ Γυναῖκα. Μιὰ κούκλα αὐτῆ, σκλάβα τοῦ ἀνδρός της, ταπεινὴ καὶ σχολαστικὴ, διαρκῶς ψευδομένη καὶ ἀνατρέφουσα τὰ παιδιὰ της μέσα εἰς τὸ ψεῦδος. Ἄνθρωπος ἢ ἄλλη, ἐλευθέρᾳ, ὑπερήφανος, χωρὶς προλήψεις καὶ χωρὶς δόλον. Ἡ συγγραφεὺς μᾶς δείχνει τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῶν δύο, ἀπὸ τὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα ἀνέθρεψαν. Ἡ Παλαιὰ Γυναῖκα ἔκαμε τὸν Κώσταν, τὸν γυναικοπρεπῶς εὐμορφον, τὸν ἄστατον, τὸν ἄσωτον, τὸν ψεύστην, τὸν ἀνήθικον, τὸν ἀνίκανον νὰ ζῆσῃ ὡς ἄνθρωπος, τὸν ἠττημένον. Ἡ Νέα Γυναῖκα ἀπεναντίας ἔκαμε τὸν ἄλλον, τὸν ἀνδροπρεπῶς ὠραῖον, τὸν δυνατὸν, τὸν ἐντιμον, τὸν ἠθικόν, τὸν εὐθύν, ὁ ὁποῖος θὰ νικήσῃ εἰς τὴν ζωὴν ὅπως ἐνίκησεν εἰς τὸ Στάδιον. Ὁ Κώστας Μειιδῶφ εἰς τὸ τέλος καταρᾶται τὴν μητέρα του: «Ἄς ὄψεται ἐκείνη πού μ' ἔκαμε ἔτσι!» Ὁ νέος Μειιδῶφ, ποτὲ αὐτὸς δὲν θὰ καταρασθῆ τὴν μητέρα του! Καὶ ὅταν εἰς τὴν σκηνὴν, εἰς μίαν ἀληθινὰ συγκινητικὴν στιγμὴν, βλέπομεν ἀντιμετώπους τοὺς δύο αὐτοὺς τόσον διαφοροετικούς ἀνθρώπους, — οἱ ὁποῖοι ἐν τούτοις εἶνε πατήρ καὶ υἱός, — ἀντικρούζομεν ὅλην τὴν διαφορὰν τῶν δύο συστημάτων, καὶ ἐννοοῦμεν ἀληθινὰ πόσον ὠραῖα καὶ μεγάλη θὰ εἶνε ἡ γενεὰ τοῦ μέλλοντος τὴν ὁποῖαν θὰ ἀναθρέψουν Νεαὶ Γυναῖκες ὡς ἡ Μαρία Μύρτου.

Τὸ δράμα τῆς κ. Παρρέν ἐκρίθη διαφοροτρόπως. Οἱ ἄνδρες ἐφάνησαν πρὸς αὐτὸ μᾶλλον δυσμενεῖς καὶ εἴρωνες, ἀπεναντίας δὲ συνεκινήθησαν κ' ἐνθουσιάσθησαν αἱ κυριαί. Πολὺ φυσικὸν αὐτό. Τὸ κατ' ἐμέ, τὸ δράμα μοῦ ἐφάνη ὠραῖον ὅπως μοῦ εἶχε φανῆ ἄλλοτε καὶ τὸ μυθιστόρημα. Δὲν γνωρίζω ὅμως τί ἐντύπωσιν θὰ μοῦ ἔκαμνεν, ὡς σκηρικὸν ἔργον, ἡ «Νέα Γυναῖκα», ἂν δὲν εἶχα διαβάσει πρὶν τὴν «Χειραφετημένην». Σχεδὸν κάθε φορὰν πού ἀπὸ ἕνα μυθιστόρημα βγαίνει ἕνα δράμα, τὸ δράμα εἶνε πολὺ κατώτερον. Καὶ αὐτὸ φοβοῦμαι ὅτι ἔπαθε καὶ ἡ κυρία Παρρέν.